

Ruch biblijny i liturgiczny.

Powrót do źródeł Kościoła — oto hasło, które rozbrzmiewa od 50 lat. Powrót ten przygotowali teologowie - historycy, jak de Rossi, Duchesne, a później Bardenhever, Morin i Doelger. Badania nad pierwszymi wiekami chrześcijaństwa dały nam nowy, werniejszy obraz życia religijnego owej epoki i ten spowodował u współczesnych tęsknotę, aby formy obecnej pobożności więcej wzorować na zwyczajach i praktykach okresu krwawego zmagania się chrześcijaństwa z pogaństwem i więcej przejąć się myślami, jakie poruszały serca i umysły wyznawców ewangelii w minionych wiekach. Pius X nakazał powrót do dawnych praktyk eucharystycznych, a Leon XIII i Benedykt XV polecili, aby Pismo święte uczynić pokarmem duszy chrześcijańskiej. Rok 1909 stał się przełomowym, w Rzymie powstaje Papieski Instytut Biblijny, a w Lowanium pierwsze czasopismo liturgiczne: *L a v i e l i t u r g i q u e*.

Wreszcie przypominano sobie przepiękne słowa, napisane przez Tomasza a Kempis w XV wieku (Naśląd. IV, 11, 4):

„W więzieniu ciała zamknięty, przyznam się, że mi potrzeba tych dwojga: pokarmu i światła. Daleś mi przeto w słabości mojej święte Twoje Ciało na pokarm duszy i ciała, a postawiłeś „słowo Twoje jako pochodnię nogom moim“.

Bez tych dwojga nie mógłbym żyć dobrze; albowiem słowo Boże jest światłością duszy mojej, a Najświętszy Sakrament Twój chlebem żywota.

Można by powiedzieć, że to są dwa stoły, postawione z jednej i drugiej strony w skarbnicy Kościoła św. Jeden — to stół ołtarzowy, na którym spoczywa chleb święty... a drugi — to „prawo Boże“, które zawiera naukę świętą, uczy prawdziwej wiary i prowadzi nieomylnie aż za zasłonę, gdzie się znajduje „Święte Świętych“.

Ruch biblijny i liturgiczny znalazł z czasem i u nas silny oddźwięk. Kraków stał się główną siedzibą ruchu. Tu zaczyna ks. Szczepański T. J. od r. 1917 wydawać nowy przekład Nowego Testamentu, tu kilka lat później rozwija szeroką akcję biblijną ks. Józef Archutowski, który niestety zginął pod gruzami Warszawy, tu wreszcie zakłada „Towarzystwo Miłośników liturgii“ i wydaje pismo liturgiczne ks. Michał Kordel, który znów zmarł zbyt wcześnie z powodu przemęczenia pracą wydawniczą r. 1936.

Czasopisma wydawane przez obu miłośników Biblii i liturgii, mianowicie „Przegląd Biblijny“ ks. Archutowskiego (od roku 1937) i „Mysterium Christi“ ks. Kordela (od r. 1929) niestety nie miały jeszcze dostatecznego poparcia u duchowieństwa, liczyły ledwie 500, względnie 900 prenumeratorów; ale świadczą chlubnie o inicjatywie i energii obu wydawców. By pismu dać silniejsze podstawy materialne, „Mysterium Christi“ zostało przejęte przez Poznański Instytut Katolicki, liczba prenumeratorów wzrosła do 1300, a redakcję objął po śmierci założyciela ks. Kazimierz Bieszk, z Pelplina, który dziś także nie może z nami do pracy stanąć, bo zmarł po wojnie w drodze powrotnej do ojczyzny.

Obecnie Kraków znów podejmuje inicjatywę i zamierza kontynuować akcję ś. p. ks. Archutowskiego i ks. Kordela. W obecnych warunkach jednak trudno myśleć o dwóch czasopismach i dlatego postanowiliśmy wydawać jedno pismo pod tytułem: „Ruch biblijny i liturgiczny“, jako dwumiesięcznik. Cieszymy się bardzo, że redakcję działu liturgicznego objęli O. O. Benedyktyni, którzy niedawno wrócili do swej pradawnej siedziby w Tyńcu.

W dziale biblijnym szczególnie uwzględniać będziemy egzegezę tekstów biblijnych, zawartych w liturgii, nie tylko ze względów praktycznych, ale i ze względów naukowych. Albowiem zaczyna się w egzegezie tworzyć osobny dział, uwzględniający szeroko sens liturgiczny ustępów biblijnych, a uzupełniający doskonale sens historyczno - filologiczny Pisma św.

Równocześnie poprosiliśmy o współpracę Generalnego Komisarza Ziemi św., O. *Provincjała Pytlika*, z klasztoru OO. Reformatów w Krakowie, długoletniego redaktora kwartalnika „Głos Ziemi Świętej“. Ponieważ na razie wznowienie tego pisma jest niemożliwe, wszelkie wiadomości o Ziemi św., dostarczane Polsce przez jej reprezentanta w Jerozolimie, O. *Aurelego Borkowskiego*, Reformata, będziemy umieszczali w „Ruchu Biblijnym i Liturgicznym“.

J. Eminencji Ks. Kardynałowi Adamowi Sapieże, J. E. ks. Biskupowi Kubinie, J. E. ks. Biskupowi Kaczmarskiemu i J. E. ks. Biskupowi Kowalskiemu za łaskawe poparcie naszej inicjatywy składamy serdeczne podziękowanie.

Ks. Aleksy Klawek   O. Jan Wierusz-Kowalski O. S. B.